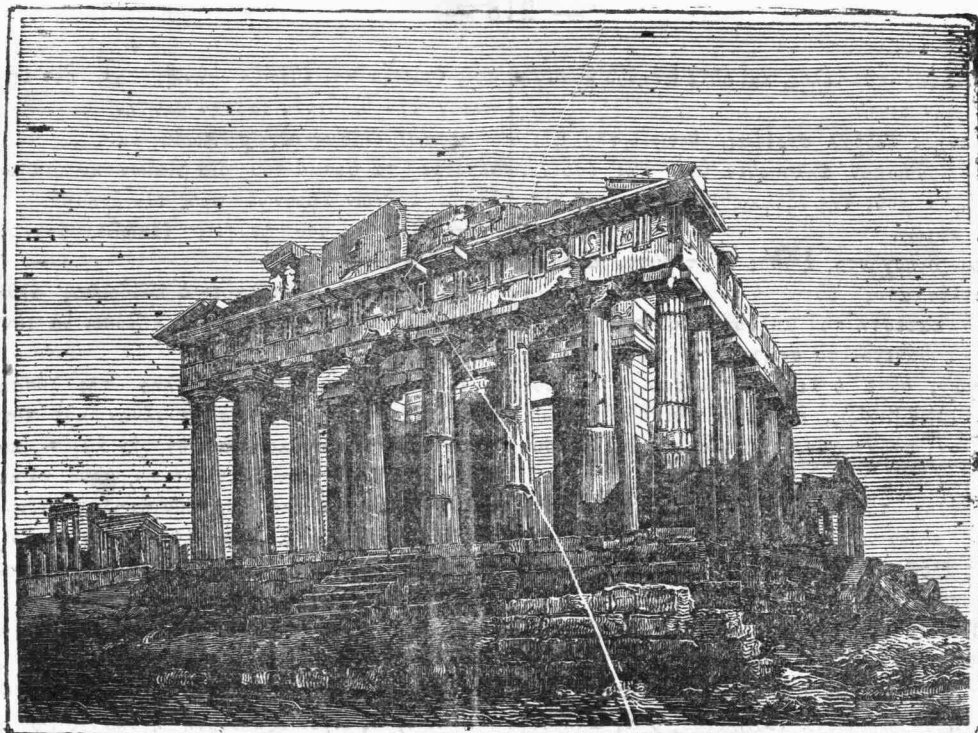

ΕΥΤΕΡΗΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ

Φυλλιδ. 34.

Τόμος. Ζ'.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΤΗΝ 15 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1854.

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ.

(Συνέχεια καὶ τέλος, ὄρα φυλ. 33.)

XI.

Ἡ ἀπειλητικὴ αὕτη προφητεία ἀπαίσιον ἐπὶ τοῦ πνεύματος τοῦ Τερρῶλ ἐπέφερε προαίσθησιν.

— Ἄς μὴ θεωρῶμεν ὡς λογικοὺς τοὺς τελευταίους λόγους τοῦ θνήσκοντος, λέγει παρρησιῶν ἡσύχως τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀέρος· ὡς σπεύσωμεν πρὸς τὴν ἀτραπὸν ἣν τοσοῦτον ἀφρόνως ἐγκατελείψαμεν τὴν χθὲς ἐσπέραν. Ἄλλως ὑποκαίμεθα νὰ ἐμπέσωμεν εἰς κίνδυνον τρομερώτερον ἢ ὅπως ἐκείνου ὃν ὑπεξεφύγαμεν· εἰμεθα ἡνυχασμένοι νὰ διέλθωμεν τὴν πεδιάδα, ἐνῶ ἀκολουθοῦντες τοὺς λόφους ἀποπλανώμεθα τῷ σκοπῷ μας.

Τοῦτου ἕνεκα ὁ Κ. Φαβιέρ ἀνέβη τὸν ἵππον τοῦ Ἀκακίᾳ, εἰς τὸν θάλακκα τοῦ ὁποίου ἐκρέματο

κολοκύνθη πλήρης ὕδατος, καὶ πάντες ὁμοῦ εἰσέδυσαν εἰς τὴν κεκαλυμμένην ὑπὸ τέφρας πεδιάδα, τρέχοντες ὁρμητικῶς. Κονιορτὸς λευκόφαιος περιστρέφετο στροβιλιδὸν περὶ αὐτοὺς. Αἱ τέφραι εἶχον κατακαλύψει τὰ λείψανα τῶν ἵππων καὶ τῶν ζώων τῆς ἐρήμου, καὶ ἐπίσης καὶ τὰς φυσικὰς ἀτραποὺς καὶ τὰς ἀνδρῶν τῶν βυάκων κοίτας, ὥστε ἦτον ἀδύνατον νὰ διακρίνωσι τὸ ἐν ᾧ εὕρισκοντο σημεῖον. Τοῦ Τερρῶλ δὲ ἡ ἀνησυχία καθίστατο μᾶλλον ἐπαισθητή.

Μετ' ὀλίγον τὴν τέφραν ταύτην διεδέχθη ἀπειρός τις ἐκτασις ἄμμου φλογεᾶς. Αἱ ἡλιακκὶ ἀκτίνες, ἀντανακλῶσαι ἐπὶ τῆς κεχρυσωμένης ταύτης ἄμμου, κατέκαιον καὶ ἐθάμβονεν τὰ ὄμματα τῶν ἀτυχῶν ὁδοιπόρων.

Ἐπνεον πῦρ καὶ οὐχὶ ἀέρα· αἱ γλῶσσαι τῶν ἐξωγκοῦντο, καὶ ἠσθάνοντο τοὺς λαιμοὺς ἀπὸ πνιγομένων ὑπὸ δριμείας κόνεως. Ἐκτακτος θόρυβος ἐσύριζεν εἰς τὰ ὠτά των, ἡ δὲ ἄμμος ἐπιέζετο ὑπὸ τῶν ποδῶν τῶν ἤδη παραφόρων ἵππων των.

Ὁ ἄνεμος ἐκόπασε τέλος, καὶ οὔτε πτηνοῦ κραυγὴν διέκοπτε τὴν σιγὴν.

Ὁ δυστυχὴς Τερρᾶλ στρέψας, θεωρεῖ τῆς Ἑλισάβετ τὸ πρόσωπον ἀλλοιωθὲν ὑπὸ τῆς ἐδύνης, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ἐξογκωθέντας ἐκ τοῦ κολώματος αὐτῶν.

Αἱ ὥραι διήρχοντο, ἡ ὁδὸς ἡλαττοῦτο, ἀλλ' ἄνευ ἀποτελέσματος· οὔτε ἡ εὐγενὴς, τὸ χρῶμα τοῦ ὁποίου κατέστη τοῦ μολύβδου, οὔτε ἡ Ἑλισάβετ, ἥτις ἠσθάνετο τὸ στήθος τῆς καίμενον ὡς ὑπὸ φλογῶν, οὔτε ὁ Τερρᾶλ τοῦ ὁποίου οἱ κρόταφοι ἐκτύπων βιαίως, ἐτόλμων εἰσεῖν νὰ κάμωσι τὸ ἐλάχιστον περᾶπον, ἐκ φόβου μὴ ἀπελπίσουν ἀλλήλους.

Ἀλλὰ τέλος τοῦ ἡμιδούλου ἡ μορφή κατέστη γαληνιαία· εἶδεν ὑφούμενον ὑπεράνω τῆς ἄμμου, θάμνον ἐξ ἀλοῶν, πλησίον ξηρᾶς τιнос στέρνης.

Σταματήσας τὸν ἵππον του,

— Παρεξελίναμεν τῆς ὁδοῦ, λέγει πρὸς τὸν ἐξόριστον, καὶ ἀπολύμεθα ἐντὸς ἐρήμου ἀμμώδους· ἀναγνωρίζω τὴν θάμνον ταύτην, ὅπου συχνὰ ἀνεπαύσθην μετὰ τοῦ πατρός μου, ἄλλοτε, κατὰ τὰς πρὸς χρυσορυχίαν ἐκδρομὰς ἡμῶν.

— Εὐλογητὸν τὸ ὄνομα τοῦ πατρός σου! ἐπιθύρουν ἡ Ἑλισάβετ, διότι δὲν ἠλπίζα ποτε νὰ ἐξέλθωμεν τῆς καμίνου ταύτης.

— Πρὸ τῆς νυκτὸς θέλομεν διέλθαι τὴν ἐρημον, Κυρία, τῇ ἀπαντᾷ ὁ ἡμιδούλος.

— Καὶ πρὸς συμπλήρωσιν τῆς τοιαύτης εὐδαιμονίας μας, προσθέτει ὁ Γοντράν, προσπαθῶν νὰ μειδιάσῃ, ὁ οὐρανὸς θέλει εὐαρεσθῇ νὰ μᾶς στείλῃ θύελλαν, πρὸς δρόσον τῆς γῆς καὶ τῶν κεκαυμένων μετώπων μας!

— Θύελλαν! ἀνέκραξεν ὁ Τερρᾶλ θεῶρων ἀνησύχως τὸν οὐρανόν.

Καὶ πραγματικῶς ζοφώδης νεφέλη ἤρχετο νὰ κατακυριεύσῃ τοὺς ὀρίζοντας, βαθμηδὸν ἐξογκούμενη. Ἡ φιλία τῆς χροιά μετεβλήθη μετ' οὐ πολὺ εἰς λαμπρὰν κιτρίνην, κατακαλύψασαν τὸ ἥμισυ τοῦ στερεώματος· ἀκολούθως τρομερὸς ἄνεμος ἐξεβράχην ὡς ἀπὸ ἀσκὸν, ἀποσπῶν ἐκ τῆς βάσεως τῶν τοὺς ἀμμώδεις λόφους.

— Κάτω! ἀνακράζει μετὰ φωνῆς πεφοβημένης ὁ Τερρᾶλ.

Σίφων παμμεγέθους προσχώρησεν ὀρηκτικῶς πρὸς τοὺς ὀδοπόρους μας, τοῦ ὁποίου ἡ σπειροειδὴς γραμμὴ ἔληγεν εἰς τὸν οὐρανόν, περιδινουμένη μετὰ κρότου φρικώδους.

— Κάτω! εἰς τὴν γῆν! ἂς πέσωμεν κατὰ γῆς! ἐπανέλαβεν ὁ ἡμιδούλος, ἄλλως ἐχάθημεν!

Οὕτω δὲ ἐπέζησε τὴν Ἑλισάβετ, ἄφωνόν καὶ μὲ ὀφθαλμοὺς ἀτενεῖς ἐκ τῆς φρικιάσεως· προσέδεσε τοὺς δύο ἵππους καὶ τὴν ἡμίονον εἰς τὰ στελέχη τῶν ἀλοῶν, οἱ δὲ τρεῖς φυγάδες κατεκλίθησαν ἐπὶ τῆς ἄμμου, ἀναμένοντες τὴν θύελλαν. Οἱ ἵπποι ἐβόθιζον τοὺς μυκτῆράς των ἐντὸς τῶν θάμνων· ὁ ἥλιος σκιασθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀνεμοσφοδίου, ὁ

στis ἐσύριζε καὶ ἐθέριζε τὴν ἐρημον, δὲν ἐφώτιζε πλέον τὴν θλιβεράν ταύτην σκηνήν.

Ὁ Δαιμονισμένος, μανιώδης ἐκ τῆς φρίκης συνέτριψε τὰ δεσμά του διὰ βιαίων κινήματων καὶ ἔφυγε τρέχων ἀφρόνως πρὸς τὴν ἐρημον.

— Ὁ ἵππος σου φεύγει, Ἰάκωβε, ἀνακράζει ὁ Κ. Φαβιέρ.

— Δυστυχία! ὑπέλαβεν ὁ ἡμιδούλος· ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνος ἐξ ἡμῶν ὅστις ἤθελε σπεύσει νὰ τὸν συλλάβῃ, ἀπώλυτο.

Ἡ θύελλα διεβράχην δι' ὅλης τῆς λύσεως· οἱ δυστυχεῖς ἠσθάνοντο σεσωρευμένην καὶ εἰσδύουσιν ἐντὸς τῶν σαρκῶν αὐτῶν τὴν ἄμμον, καὶ χιλιάδας βελονῶν πεφυρακτωμένων· μόνον τὰ κεκλεισμένα χεῖλη των ἐκώλυον τὸν πεφλογισμένον ἀέρα νὰ τοὺς ἀφανίσῃ εἰσδύων ἐντὸς τῶν σπλάγχχνων των. Ἐπὶ δύο λεπτά ὑπῆρξε σκηνὴ χάους φρικώδους, μετὰ ταῦτα ὅμως ὁ ἄνθρωπος κατέστη κατ' ὀλίγον καθαρώτερος· ὁ Τερρᾶλ κατάρθωσε ὁ ἄνθρωπος, ἀλλ' ἅμα ἐβρίσκει βλέμμα περὶ αὐτὸν, ὥσπερ κραυγὴν κινδύνου.

Πᾶν ἔχνος εἶχεν ἐξαλειφθῇ· ἡ θάμνος τῶν ἀλοῶν ἐξεβρίζωθη· ἡ ἡμίονος ἔκειτο νεκρά εἰς διακόσια περίπου βήματα· ἔτε δὲ καὶ ὁ Κ. Φαβιέρ ἐθεώρησε περὶ αὐτὸν, δὲν διέκρινεν ἐπὶ τινα χρόνον ἢ λαμπρὴν κιτρίνην τοσαύτην, ὥστε ἐνόμισεν ὅτι ἐτυφλώθη· ἐνῶ δὲ ὁ ἡμιδούλος κεραυνόπληκτος, διελογίζετο μετὰ πικρίας ὅτι ὁ οὐρανὸς ἐν τῇ ὀργῇ του, ἐφεύρε δυστύχημά τι νέον, τοῦ ὁποίου ἐπ' αὐτῶν πρώτων ἔκαρνε δοκιμασίαν, ἀκούει τὴν Ἑλισάβετ, αἰετοπετὰ ἐκτάδην ἐπὶ τῆς ἄμμου κειμένην, κρᾶζουσιν μεθ' ὅρου ἀφελεστάτης χαρᾶς.

— Τέλος πάντων, μετὰ τοσαύτας ἀγωνίας καὶ ὀδύνας ἐφθάσαμεν!

— Φεῦ! ἀπατάσθεις, Κυρία, τῇ ἀπαντᾷ μετὰ θλίψεως ὁ Τερρᾶλ πλησιάζων αὐτήν, μᾶς ὑπολείπεται μακρὰ εἰσέτι καὶ δύσβατος ὁδὸς, ὥστε ἀπαιτεῖται νὰ διπλασιάσωμεν τὸ θάρρος μας.

Ἡ νεάνις τὸν παρετήρησε μετὰ ὑπομειδιάματος ἐκπλήξεως παραδόξου, ἀκολούθως δὲ γελάσασα σπασμωδικῶς.

— Ευφρὴ! ἄφρων! ἀνακράζει τύπτουσα τὰς χεῖρας τῆς πρὸς ἀλλήλας. Ἰάκωβε, δὲν βλέπεις λοιπὸν, ἐκεῖ κάτω, ἐκεῖ, ὑπεράνω τῶν ὠραίων ἐκείνων φιλυρῶν, τὸν ἐλαφρὸν καὶ κυανοῦν καπνόν, ὅστις ἐξερχεται ἐκ τῆς στέγης μιᾶς καλῆς; Ἔ, καλὰ, ἐκεῖ ἀναπαύεται τὸ τέκνον μου, Ἰάκωβε· θέλομεν τὸ καταλάβει κοιμώμενον. Γοντράν, εἰλθε, ἀλλὰ μὲ σιγαλὰ βήματα· μὴ κάμῃς διὰ τῶν βημάτων σου θόρυβον ἐπὶ τῆς ἄμμου· ἡσυχία· δὲν πρέπει νὰ ἐξυπνήσῃ ἡ Ἀλίστη εἰμὴ δι' ἐνὸς ἀσπασμοῦ ἐπὶ τῶν ἐρατεινῶν τῆς χειλέων. Ἰδε τὰς πορφύρας τῆς παρείδας. Θαύμασον λοιπὸν τὴν λευκότητα τοῦ δέρματός της. Δὲν νομίζεις σεαυτὸν εὐτυχῇ! ὁ ποῦς της ὀλόκληρος δύναται νὰ κρυβῇ ἐντὸς τῆς χειρός μου. Ἐ! μικρά μου Ἀλίστη, τί ἔκαμες τὸν πόδα σου; Ἐν φίλημα πρὸς τὴν μητέρα, καὶ αὐτὴ σὲ τὸ ἀποδίδει. Βλέπεις λοι-

πὸν πῶς σὲ ὑπομειδιᾷ, Γοντράν; ᾧ! σὲ ἀγαπᾷ πολὺ θὰ σὲ ἀγαπήσῃ ὡς ἐγώ. Τὴν καρδίαν μου ἔχει κοιτίδα, καὶ θὰ ἀναγνώσῃ ἐντὸς τῶν ὀφθαλμῶν μου, πόσον ὀφείλει νὰ σ' ἀγαπᾷ. Ἡδύνατο νὰ μὴν ἦναι εὐτυχὴς ἐδῶ ἐν μέσῳ τῶν ὠραίων αὐτῶν δένδρων, τῶν τερπνῶν φυλλωμάτων, τῶν κεχρυσωμένων ὑπὸ τοῦ ἡλίου τούτων καρπῶν! Πῶς θὰ δαγκάνει τοὺς παμμεγέθεις τούτους βότρους τῶν σταφυλῶν!

Ἀκολούθως ἐκτείνασα τὴν χεῖρα τῆς πρὸς τι μικρότατον ὄρος.

— Ἀλλ' ἰδὲ, ἰδὲ, Γοντράν, τὴν πηγὴν αὐτὴν τοῦ ἀναπηδῶντος ζωηροῦ ὕδατος. Δὲν σὲ ἐμπνέει τὴν ἐπιθυμίαν νὰ πῆς, ἀλλὰ νὰ πῆς ἀκαταπαύστως, ἀκαταπαύστως, ὥσάν νὰ τὴν ροφῇς ὅλην! ᾧ! πόσῃν δίψῃν ἔχω! ὁ λάρυγξ μου κατεκᾶν! Δίψας βεβαίως ὡς καὶ ἐγώ, Γοντράν. Ἀκούεις! ὑπάγω νὰ γαμίσω τὴν κολομένην καὶ νὰ σὲ τὴν φέρω.

Προσβληθεὶς ὑπὸ ἀκαταληψίας, ὁ Τερράλ ἐβρίβη ἀπελπιστικὸν πρὸς τὸν Κ. Φαβιέρ βλέμμα, οὗτος δὲ ὑπεμειδίασε μετὰ τρόπου ἐμφαίνοντος εὐσπλαγχνίαν καὶ συμπάθειαν.

— Δυστυχὴς γυνὴ! ἀσθενὴς κεφαλὴ! ἡ θλίψις τὴν ἐπέφερε παραφωρὰν! νομίζει ὅτι εὕρεσκειται εἰς τὴν Γαλλίαν, πλησίον τῆς Ἀλίσῃς τῆς, εἰς τὴν Γαλλίαν ἐνῷ ὁ Μεξικανικὸς ἥλιος ἀκοντίζει διηλεκτὰς τὰς θανασίμους αὐτοῦ ἀκτῖνας ἐπὶ τῶν κεφαλῶν μας, καταξηραίνει τὴν γλώσσαν μας, καὶ ἐξογκώνει τοὺς πόδας μας εἰς τρόπον ὥστε ἀδυνατοῦμεν νὰ ὑποστηρίξωμεθα.

— Ἐ καλὰ, ἐπανάλαθεν ἡ Ἐλισάβετ, σὺ δὲν χαίρεις λοιπὸν ὡς ἐγώ! δὲν με βοηθεῖς λοιπὸν νὰ φθάσω εἰς τὴν πενιχρὰν αὐτὴν καλύβην ἐνθα κοιμάται ἡ Ἀλίσῃ; ἔχεις ὀφθαλμοὺς διὰ νὰ μὴν βλέπῃς; Θέλεις λοιπὸν, Γοντράν, νὰ με ἀποχωρίσῃς τοῦ τέκνου μου καὶ ἐκ δευτέρου; Διατὶ εἶσαι τόσο σοβαρὸς, Τερράλ; διατὶ δὲν δεικνύσαι εὐχαρίαι εἰς τὴν εὐτυχίαν μου; ἀφοῦ μᾶς ἀγαπᾷς, θέλεις βέβαια ἀγαπήσῃ καὶ τὸ τέκνον μᾶς; σὲ εἶσαι ὁ σωτὴρ μας, ὁ Γοντράν σου ἀπέδωκε τὴν ἐλευθερίαν, ἀλλὰ θέλεις μείνει μεθ' ἡμῶν ὡς φίλος.

Δάκρυ κατέρρευσε ἐκ τῶν βλεφάρων τοῦ ἡμιδούλου.

— Ἀλλὰ διατὶ κλαίεις; τὸν λέγει μετ' ἀνυπομονησίας, ἐνῷ ἔφθασεν ἡ στιγμή νὰ καταστῶμεν πάντες εὐτυχεῖς;

Ὁ Κ. Φαβιέρ ἔμεινεν ἀκίνητος, μὲ ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους πρὸς τὴν ἔρημον, ἣν ἔβλεπεν ἐκτεταμένην ἐνώπιόν του ὡς κυματώδη τινὰ θάλασσαν.

— Πῶς νὰ ἐξάξω τῆς ἀπάτης τὴν κυρίαν; τί νὰ τὴν ἀποκριθῶ; ἡρώτα ὁ Τερράλ.

— Ἄς σεβασθῶμεν τὴν φρεναπάτην αὐτῆς, ἀποκρίνεται ὁ Γοντράν μὲ ὀφθαλμοὺς ἀείποτε προσηλωμένους καὶ μὲ κεφαλὴν ἀνυψουμένην μ' ὄλην τὴν διακαῇ τοῦ ἡλίου θερμότητα. Θέλει ἐξακολουθήσῃ τὴν ὁδοπορίαν, νομίζουσα ὅτι ἐπαυεῖται τὴν μικρὰν τῆς Ἀλίσῃν. Ἄλλως τε, δὲν ἀπατᾶται, πιστεύω, φρονούσα ὅτι μετ' ὀλίγον

φθάνομεν καὶ λαμβάνων ὕψος σιγηλότερον καὶ ἐμπιστευτικόν.

— Πησιάζομεν εἰς τὴν θέσιν τοῦ χρυσοῦ, ἰάκωβε, ἐξηκολούθησε· σὺ μ' ἐβεβαίωσες ὅτι αὕτη κεῖται εἰς τὰ πλευρὰ ἐνὸς τῶν Βαγουαρίων ὀρέων, ἀλήθεια;

— Ναι, Ἀδὸν Γοντράν, τῷ ἀπεκρίθη ὁ ἡμιδούλος ἐκπληκτος.

— Ἐ καλὰ, ἰδοὺ τὰ ὄρη ταῦτα ὑψούμενα εἰς τὸν ὀρίζοντα ὅπως μὲ τὰ περιέγραψες.

Ὁ Τερράλ ἔθεώρει τὸν Κ. Φαβιέρ μετὰ βάρους.

— Διατὶ κάμεις τὸν ἐκπεπληγμένον; ἐρωτᾷ ὁ ἐξόριστος μετὰ δυσθυμίας. Καὶ σὺ, ἡβέλῃς; νὰ με ἀπατήσῃς; ἀλλὰ τὸ βλέμμα μου δὲν μ' ἀπατᾷ οὐδέποτε. Τὰ ἀπόρημα ταῦτα βουνίδια δὲν τ' ἀναγνωρίζεις; Ὅποιος ὄγκος χρυσοῦ! πόσον σπινθηροβολοῦν εἰς τὸν ἥλιον! ὁ μαγευτικὸς οὗτος τόπος, εἶναι ἡ κατοικία μου, ἡ ἀγνωστὸς μου εὐτυχία. Ἀλλὰ δὲν εἶμαι πλεονέκτης, ἰάκωβε! θέλω σὲ ἀμοίβῃ δικαίως, διότι μ' εἶπες τὴν ἀλήθειαν... Ἡ δ' Ἐλισάβετ, ἥτις ἐνόμιζεν ὅτι ἐκ τῆς στεγνῆς μιᾶς καλύβης ἐξέρχεται καπνός, ἐκεῖ θὰ ἴδῃ ἀνεγερόμενα τὰ ἀνάκτορά μας. τί ὠραῖον θέαμα! Κάτωθεν δὲ, ἰδὲ τὸν ποταμὸν αὐτὸν ῥέοντα κυματωδῶς ὡς τις χεῖμαρρος, ἐκεῖ θὰ ἐργάζονται οἱ χρυσοτέκται μας. Ἀλλ' ἐν πρώτοις τὸ ὕδωρ τοῦτο θέλει μᾶς ἀποδώσῃ ζωὴν νέαν δροσίζον τοὺς φλεγομένους λάρυγγας μας, διότι ἡ δίψα μας αὕτη εἶναι τρομερά.

Ὁ δὲ Τερράλ, ὠχρὸς καὶ τρέμων, ἠσθάνετο ἐαυτὸν κατὰ πάντα ἀπηυδαμένον· ἐνόει καλῶς ὅτι ὁ Κύριος καὶ ἡ Κυρία Φαβιέρ ἐδοκίμαζον τὰ τρομερὰ τοῦ ἀντικατοπισμοῦ ἀποτελέσματα, ἅπερ ἐπιφέρουσιν ἐν ταῖς ἐρήμοις εἶδος παραφροσύνης ἀηττήτου, διὰ τοὺς πάσχοντας κατὰ τὴν πρόδον τῶν αἰσθημάτων καὶ ἰδεῶν τῶν· ἡ ἄμμος καλύπτεται πραγματικῶς ὑπὸ χόρτων ὠραίων καὶ διακλαδίζεται εἰς ὄρη, ἣ διαχαράττεται ὑπὸ βράκων.

Ἐγίνωσκε τὰ ποικίλα συμπτώματα τῆς φρικώδους ταύτης ἀσθενείας· ἤξευρε ὅτι τὴν μανίαν διεδέχεται ἡ χαλῶσις τοῦ ὕπνου, καὶ τὸν ὕπνον ὁ θάνατος. Ἐπρεπε δὲ, δι' ὅλων τῶν μέσων, νὰ τοὺς ἐξάξῃ τοῦ κινδύνου τούτου, καὶ ἔχει τὸ θάρρος νὰ τοὺς ἐπαναφέρῃ ἐκ τῆς ψευδοῦς αὐτῶν χαρᾶς καὶ τοὺς ὀδηγήσῃ σκληρῶς πρὸς τὴν πραγματικότητα.

Ἐπρεξεν ὅθεν ἀμέσως πρὸς τὴν Ἐλισάβετ, ἥτις ἐξηκολούθει ἀείποτε ἐν ἐκστάσει διατελοῦσα.

— Κυρία, τῇ λέγει, ὑπάρχουν πολλοὶ χίμεραι, ἐννοήσατε τὴν ἀλήθειαν· πλανώμεθα ἐντὸς τῆς ἐρήμου· μὴν πιστεύετε εἰς τὰ ἀπατηλὰ φαινόμενα τὰ ὅποια οἱ ὀφθαλμοὶ σας πλάττουσιν· ἀπαιτεῖται μακρὰ εἰσέτι ὁδὸς ὅπως ἐξέλθωμεν τῆς ἐρήμου ταύτης· σηκωθῆτε, Κυρία, σηκωθῆτε!

— Ἀτυχὴ ἡμιδούλε, τῷ ἀπαντᾷ ἐκείνη μετὰ παιδρότητας καὶ μειδιάματος συγκινητικοῦ, ὁ ἥλιος κατεβάρινε τοὺς ὀφθαλμοὺς σου. Πῶς ὁμιλεῖς περὶ ἐρήμου καὶ ἄμμου, ὅτε ὑψίκομον καὶ ἀνθηρὸν δένδρον ἀπέχει δύο βήματα ἀπ' ἡμῶν, καὶ ὅτε

ἐκτείνουσα τὴν χεῖρα μου θέλω τὴν καταβρέξει εἰς τὴν σκιρτώσαν ταύτην πηγὴν.

Ἐντοσούτω ἡ ἡμέρα προὔχῳρει ἐν μέσῳ τῶν ὀδυνῶν τούτων, ὃ δὲ ἥλιος ἤρχισε νὰ ἐλαττώῃ τὴν λάμψιν καὶ θερμότητά του, καὶ τὰ ἔκτακτα τοῦ ἀντικατοπτρισμοῦ φαινόμενα νὰ διαλύωνται. Ὁ Τερράλ κατῳρῶσε νὰ πείσῃ τὴν Κυρίαν Φαβιέρ νὰ ἀναλάβῃ τὴν ὁδὸν, καὶ σύρων διὰ τοῦ χαλινοῦ τὸν μόνον μέιναντα ἵππον, ἔθεσεν ἐπ' αὐτοῦ τὴν Ἐλισάβετ, καὶ ἤρχισε νὰ ἐποπτεύῃ διὰ τῶν βλεμμάτων μετ' ἀνυπομονησίας ἐμπλέου ἀγωνίας τὰ ἐλάχιστα ἴχνη, ὅπως ἐπανύρῃ τὴν ποθητὴν ὄασιν, τούτεστι θένδρα τινὰ κρύπτοντα πηγὴν. Ὡδευον ἀργῶς καὶ σιωπηλῶς, ἡ δ' ἔρμος ἐξεστίνετο ἀείποτε ἐνώπιον αὐτῶν, ὅτε ὁ ἡμίδουλος ἐσκήρτησε, καὶ ἰδὼν ἐπισσεωρευμένους ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ὀλίγον ἀπέχοντας ἀπ' αὐτῶν, σωροὺς ἄμμου, ἐκτείνοντάς εἰς μακρὸν διάστημα. Δὲν ἐστάθη, ἀλλὰ δεῖξας αὐτοὺς διὰ τοῦ δακτύλου εἰς τὸν κύριόν του, τῷ εἶπε μετὰ εἰρωνείας ψυχροτάτης.

— Χαρήτε, Ἀὐτὸν Γοντράν, τὰ ὅρα ταῦτα εἰσὶν ἡ ἑναρξίς τοῦ θαυμασίου χρυσορυχείου ὅπερ ἐκτείνεται μέχρι τῶν Βαγουαριῶν ὄρεων, εἰς τὰ ὁποῖα τοσοῦτον ἀνυπομόνως ἐπεθυμοῦσατε νὰ φθάσετε, καὶ μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς σας αὐτῆς!

— Τὸ χρυσορυχεῖον; ὑπέλαβεν ὁ Κ. Φαβιέρ μετὰ ἐκπλήξεως ἅμα καὶ ἀμφιβολίας· καὶ μ' ἀναγγέλλεις τὴν εἰδήσιν ταύτην μετὰ τοσαύτης ἀμεριμνίας! καὶ δὲν σταματᾷς, Ἰάκωβε!

Ὁ ἡμίδουλος ἀνύψωσε τοὺς ὤμους καὶ,

— Τί μὲ μέλλει διὰ τοὺς σωροὺς τῆς ἐσπαρμένης αὐτῆς χρυσοφόρου ἄμμου! ἀπήντησεν οὗτος θεωρῶν τὴν Ἐλισάβετ, μόλις κρατουμένην ἐπὶ τοῦ ἵππου· ἤδη προετίμων ἀντὶ τῆς πλουσιωτέρας πηγῆς τοῦ χρυσοῦ, ῥανίδας τινὰς βροχῆς, ἡ καὶ τὰς κοινοτέρας ὁπώρας, ὅπως τὰς προσφέρω πρὸς τὴν κυρίαν.

— Μπα! ἀποκρίνεται ὁ εὐγενὴς, λησμονῶν ἅπασας τὰς ὁδύνας μας, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἐφθάσαμεν τὸ χρυσίον· ἀλλὰ εἶσαι βέβαιος; μὴ ἀπατάσαι Τερράλ;

Καὶ προσχώρησε μετὰ τάχους καὶ κλονιζομένου βήματος πρὸς τὰ ὄρη, σφίγγων τὴν ῥάβδον του διὰ τῆς ἀπνηυδημένης χειρὸς του· ἐγονυπέτησεν ἐνώπιον τῶν χρυσοφόρων σωρῶν τῆς ἄμμου, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ του τεθαμβωμένοι, ἐπλήσθησαν χαρᾶς βλέποντες διαλάμποντας τοὺς ἀπειραχίθμους τοῦ χρυσοῦ κόκκους.

— Ὡ! εἶχες δίκαιον, Τερράλ, ἀνέκραξε μετὰ ὕφους θριαμβευτικοῦ· εἶναι χρυσὸς ἰθαγενὴς, καθαρὸν μέταλλον, χρυσὸς ἄμικτος μεταλλίτου! Ἀληθῶς διὰ νὰ τὸν λάβῃ τις δὲν ἀπαιτεῖται ἢ νὰ κύψῃ· ἂ! εἶμαι τέλος πάντων πλούσιος καὶ εὐτυχής! Μὲ φαίνεται ἤδη ὅτι κατέστη κύριος τοῦ κόσμου! ἤδη ὅτε εἶδα τὸν ἀνεξάντλητον τοῦτον θησαυρὸν, θέλω ἐπανέλθει μετὰ δούλων ὅπως τὸν ἐξορύξω τῆς πανεδαίμονος αὐτῆς γῆς.

— Αὐτὸ εἶναι σωρὸς χώματος, ἀπήντησεν ὁ

Ἰάκωβος, ἀλλ' ὅτι μ' ἐμποιεῖ χαρὰν, εἶναι ὅτι ἡ ἀνακάλυψις αὕτη, μὲ ἀποδεικνύει τὴν πρὸς τὰ ὄρη πλησίασίν μας, ὅθεν αἱ χιόνες καταρρέουν ὡς χεῖμαρροι. Δύο ὥρων εἰσέτι θάρρος, εἰσέτι δύο ὥρων δύναμις καὶ ὁδοιορία ἀρκεῖ, καὶ σωζόμεθα. Σπεύσωμεν λοιπὸν, αὐθέντα.

Ὁ Κ. Φαβιέρ δὲν ἐκτίνετο πλέον· οἱ ὀφθαλμοὶ του ἔμειναν ἐταστικῶς προσηλωμένοι ἐπὶ τῆς χουστῆς ἄμμου.

— Ἡ ἐκμετάλλευσίς διὰ τοῦ νεροῦ, δὲν ἀπικτεῖ εἰμὴ ἀπλοῦστατα ἐργαλεῖα, ὑπέλαβεν οὗτος· θέλομεν κάμει χρῆσιν τῶν φουρνελλῶν εἰς γῆν ἀργιλωδή, ὅπως οἱ Ἰνδοί. Ὡστε ἡ ἐπιχειρήσεώς μας δὲν ἔχει χρεῖαν κεφαλαίων. Δὲν θέλομεν ἐπισύρει ἐφ' ἡμῶν, διὰ μεγάλης ἀποσκευῆς, τὰ βλέμματα τῶν περιέργων καὶ τῶν κλεπτῶν.

Καὶ διεύθυνε περὶ αὐτὸν βλέμμα δύσπιστον καὶ σοβαρὸν ὥσαντι φοβούμενος ἤδη μὴ καταβληθῇ ὑπὸ ληστῶν καὶ διανεῖμῃ μετ' αὐτῶν τὰ ἀγαθὰ του.

— Ἀλλὰ δὲν πρόκειται ἤδη νὰ ἐκμεταλλεύσωμεν, τὸν λέγει ὁ ἡμίδουλος, καὶ οὗτος μετὰ φρίκης αἰσθανόμενος τὴν νάρκωσιν τῶν μελῶν του. Πρὸ πάντων ἀπικτεῖται νὰ φθάσωμεν τὰ ὄρη. Ἐκάστη στιγμή παρερχομένη ἐξαντλεῖ τὰς ὀλίγας μας δυνάμεις.

— Ἄφες με νὰ παρατηρήσω τὴν εὐτυχίαν μου, ἀπήντησεν ὁ εὐγενὴς, λαμβάνων ἐντὸς τῶν χειρῶν του δρᾶκα ἄμμου χρυσοφόρου, καὶ θεωρῶν αὐτὴν ὡς παιδίον. Αὐτὸ μ' ἀναπαύει, βλέπεις. Ὁ χρυσὸς οὗτος, δὲν εἶναι ὁ σκοπὸς ὃν οἱ ἄνθρωποι ἐπιδιώκουσι καθ' ὅλην αὐτῶν τὴν ζωὴν, ἀντὶ ἀπειρῶν στερησέων κινδύνων καὶ ἐγκλημάτων; Διὰ τοῦ λαμπροῦ αὐτοῦ μετάλλου δὲν διαφθείρονται αἱ αὐστηρότεραι ἀρεταί, δὲν ἀγοράζονται αἱ συνειδήσεις, δὲν σιωπῶσιν οἱ νόμοι, δὲν πληρόνεται τὸ χυθὲν αἷμα, καὶ δὲν γίνεταί τις κύριος ὅλων τῆς γῆς τῶν προϊόντων;

— Ἐὰν ὁ χρυσὸς εἶναι τοσοῦτον παραγωγικὸς, δέσποτα, τὸν λέγει ὁ ἡμίδουλος, διατὶ δὲν τὸν μεταχειρίζεσαι ὅπως κάμης ν' ἀναπληρῇ μία πηγὴ ὡραίου ὕδατος, ἐκ τοῦ βάθους τῆς πυρφόρου αὐτῆς ἄμμου!

— Ὡ τίποτε δὲν θέλει μᾶς λείψει, ἤδη, Ἐλισάβετ, ἐξηκολούτησεν ὁ Κ. Φαβιέρ βεβουλισμένος εἰς παρατηρήσεις. Θέλομεν ζῆσει εἰς τὸ ἐξῆς ὡς αἱ μυθολογούμεναι νηρηίδες. Ἡ λαμπρὰ αὕτη ποσότης τῆς ἄμμου ἦν κρατῶ, παριστᾷ τοὺς δούλους οἵτινες θέλουν σὲ φέρει ἐπ' ὀχλήματος, καὶ τὸ μεγαλοπρεπὲς ἀνάκτορον ὅπερ θὰ σοὶ ἀνεγείρω.

IB.

Τὴν στιγμὴν ταύτην, ὁ φέρων τὴν Ἐλισάβετ ἵππος, ὥθησε στεναγμὸν θρηνήδην, ἐκλονίσθη ἐπὶ τῶν γονάτων του, καὶ ἐπεκάθησεν ἐπὶ τῆς ἄμμου, ὃ δὲ Τερράλ τότε λαβὼν ἐκ τῶν βραχιόνων τὴν νεανίδα τὴν ἐπέθεσεν ἄρεμα πρὸς τὴν γῆν.

Ἐξ ἄλλου δὲ μέρους, λαμβάνων τὴν χεῖρα τοῦ δεσπότου του, τὸν λέγει·

— Ἐξυπνήσατε ἐκ τῶν ὀνείρων ὑμῶν, Ἀὐτὸν Γοντράν, ἡ στάθμευσις αὐτὴ μᾶς ἀφανίζει, ἡ δὲ θεὰ τῆς χρυσεῆς ἄμμου δὲν θεραπεύει τοὺς ἐξωγυμνένους καὶ πεπληγωμένους πόδας μας, οὔτε ἐπιφέρει ἐπὶ μακρὸν χρόνον λήθην τῆς πείνης καὶ διψῆς, τῶν δύο τούτων μαστίγων τῆς ἐρήμου.

Ὁ Κ. Φαβιέρ προσεπάθησε ν' ἀναστῇ, ἀλλ' ὡς ἐφοβεῖτο ὁ ἡμίδουλος, ἡ στάσις εἶχεν αὐξήσει τὴν ἀδυναμίαν του, καὶ ὑπὲρ ποτε ἀπηυδαῖνός ἐπαπέπεσε, λέγων·

— Δὲν δύναμαι νὰ βαδίσω, εἶναι ἀδύνατον!

— Ἀδύνατον! ὑπέλαβεν ὁ Τερράλ, ἀφοῦ εἶδαντε καὶ ἐγγίσαντε διὰ τῶν χειρῶν τὸν χρυσοῦν αὐτὸν σωρὸν, τὸ ἀκατάβλητον θέλημα τῶν ὁποίου σας ὥθησε νὰ περιφρονήσετε τοσοῦτους κινδύνους πρὸς κατὰκτησίν του. Ὡ! ὅποια δύναμις χιμαίρική καὶ ἀσθενῆς ἐνυπάρχει πρὸς τὸ μέταλλον τοῦτο, ὑπὲρ τοῦ ὁποίου οἱ ἄνθρωποι δὲν ὀπισθοποροῦν ἐνώπιον τοῦ ἐγκλήματος, καὶ ὅπερ ἐν τοσοῦτῳ εἶν' ἀνίκανον νὰ ἐξαλείψῃ τὰ στίγματα ἐκ τοῦ μετώπου των, ἢ νὰ τοὺς ὑπερασπίσῃ ἐναντίον τοῦ θανάτου, ἢ νὰ τοὺς προσφέρῃ τὴν ἀγάπην γυναικὸς ἢ λατρεύουσι. Θέλετε λοιπὸν νὰ ἀποθάνετε ἐκ τῆς ἐξαντλήσεως πάσης δυνάμεως ἐπὶ τοῦ σωροῦ τούτου τοῦ καταχρύσου, ὅστις ἐμελλε νὰ σᾶς προσφέρῃ πλοῦτη καὶ εὐδαιμονίαν! . . . Ἄ! ὁ πενιχρότερος τῶν βακενδυτῶν, ὁ φορὼν κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην τὸ γρανιτῶδες ὕδωρ ὅπου τὰ προπύλαια τῆς ἐκκλησίας τῆς Ἀρίσπης εἶναι πλουσιώτερος καὶ εὐδαιμονέστερος ὑμῶν!

Ἀκούει τότε τὴν Κ. Φαβιέρ κράζουσαν αὐτὸν εὐμενῶς καὶ προσῆλθεν αὐτῇ·

— Ἰάκωβε τὸν λέγει· δὲν ὑπάρχει οὐδεμία σταγὼν ὕδατος ἐντὸς τῆς ἐρήμου αὐτῆς;

— Οὐχί, Κυρία, τῷ ἀπαντᾷ ὁ ἡμίδουλος, οὔτε σταγὼν ὕδατος, οὔτε δένδρον ὅπερ νὰ μᾶς ἐπιχύσῃ μικρὰν σκιὰν καὶ δροσόν, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἐναντίου ὑπάρχει χρυσός!

— Ὡ! Διὰ τί νὰ ἐγκαταλείψωμὲν τὴν εὐτελεῆ ἡμῶν κατοικίαν, Γοντράν! λέγει ἡ ἀτυχὴς γυνὴ ὅποια εὐτυχία ἔαν ἔζων ἐκεῖ, αἰετοπερὶ ζῶν, ἔστω πενιχρὰν, ἀλλ' ἡσυχον, μετὰ τοῦ εὐχαροῦς τέκνου μου ἐπὶ τῶν γονάτων! Ὅποταν ἀναλογίζωμαι τοὺς τοσοῦτον διαυγεῖς καταβράκτας μας τοὺς ἐκ βαμβακιῶν καὶ ἰσῶν στοίχους μας, ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν ὁποίων ἀνέμενα τὴν ἐπάνοδόν σου, Γοντράν, ὦ! πόσον καταρῶμαι τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ χρυσοῦ τούτου ἀντὶ τοῦ ὁποίου ἀπερημάσαμεν τὸν παραγωνισθέντα ἐκείνον παραδείσον! Ἰάκωβε, διὰ τί μᾶς ἔκαμες τὴν ὀλεθρίαν ταύτην ἀποκάλυψιν; Εἶσαι οὐδ' αἴτιος, ὁ ὥθησας τὸν σύζυγόν μου πρὸς τὴν καταστροφὴν του!

— Μὲ καταδικάζετε, Κυρία ἐπιθύρῃσεν ὁ Τερράλ μετ' ἀγωνίας βαθείας.

— Ναί! διότι δὲν σῴζεις τὸν Γοντράν οὐ τὸ

τέκνον τῆς ἐρήμου ὅστις ὤφειλες νὰ γνωρίζῃς τὰ μυστήριά της, σὺ ὁ ἐνισχύσας τὸν πρὸς τὸ χρυσίον ἔρωτά του, σὺ, ὅστις, ἀφοῦ τὸν ὠδήγησες πρὸς τοὺς ἐσπαρμένους ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς θησαυροὺς τούτους, τὸν ἐγκαταλείπεις ν' ἀπολεσθῇ ἀκλεῶς!

— Ὡ! ναί, εἰμὶ ἀθλιότατος, διότι ἐτόλμησα νὰ διακινδυνεύσω τὴν ζωὴν ὑμῶν, ἐν μέσῳ τῶν ἐρημώσεων αὐτῶν, Κυρία, ἀνέκραξε μετὰ φωνῆς συντετριμμένης.

— Δὲν ὠμίλησα δι' ἐμαυτὴν, τῷ ἀπήντησε ξηρῶς ἡ Κ. Φαβιέρ.

Ὁ Τερράλ περιέστρεψε ἐξ ἀπελπισίας τὰς χεῖρας.

— Ἀλλὰ κατεβλήθη παντάπασι, προσέθεσεν ἡ γυνὴ ἀδυνατῶ ἐν νὰ κάμῃ βῆμα. Δόσε μοι ὀλίγον ὕδωρ, Ἰάκωβε, διότι πολὺ ὑποφέρω· ἔχω πῦρ εἰς τὸν λαιμόν, ἄνθρακας πυριφλεγεῖς, καὶ μὲ φαίνεται ὅτι ἀποθνήσκω, Ἰάκωβε, δός με ὀλίγον ὕδωρ.

Ἀμέσως ὁ Τερράλ ὅστις ἐβάδιζε στρέφων πέριξ αἰετοπερὶ τοὺς πεπληγμένους ὀφθαλμούς του, ἐξέβαλε κραυγὴν χαρᾶς. Παρατήρησε κρεμαμένην ἐπὶ τοῦ ἐπιπίου τοῦ ἵππου τὴν κολοκύνθην τοῦ Ἀκακία. Ἐπесе γονυκλιτῆς καὶ εὐχαρίστησε τὸν Θεὸν διὰ προσευχῆς ἐνθέρμου καὶ διαψύχου.

Καὶ τρέξας ἐξεκρέμασε τὴν κολοκύνθην, τῆς ὁποίας ἐντὸς εὗρίσκοντο εἰσέτι ὀλίγαι σταγόνες ὕδατος καὶ τὴν ἔδειξε μετὰ ὑπερβαλλούσης χαρᾶς πρὸς τὴν Κ. Φαβιέρ ἥτις ἔρριπεν ἐπ' αὐτῆς ἀπληστον καὶ ἀγριωπὸν ἐκ τῆς ἐπιθυμίας βλέμμα.

— Ὡ! πόσον διψῶ! ἐπιθύρῃσεν ἡ νεᾶνις θλίβουσα διὰ τῶν χειρῶν τὸ πεπυρωμένον αὐτῆς στήθος.

— Ὅποιαν ὀδύνην ὑποφέρει, καὶ πόσον γενναίως, ἀνακράζει ὁ ἡμίδουλος. Ἀλλ' ἐπαινετὸς ὁ Θεός! μένει ὀλίγον ὕδωρ δι' αὐτὴν, καὶ θέλει ἐλαττωθῇ ἡ τρομερὰ αὐτὴ ἀγωνία τῆς διψῆς.

Ἐκαμιν ἐν βῆμα πρὸς τὴν Ἑλισάβετ' ὁ Γοντράν ὅμως τὸν ἐσταμάτησε διὰ τρόπου ἐπιτακτικοῦ.

— Εἶσαι τρελλὸς, Ἰάκωβε; Ἡ Ἑλισάβετ εἶναι ἡττανισμένη· αὐτὴ δὲν δύναται πλέον νὰ μᾶς ἀκολουθήσῃ, καὶ ὅπως φθάσωμεν εἰς τὴν θέσιν τοῦ χρυσοῦ μᾶς μένουσιν εἰσέτι ὥραί τινες ὁδοπορίας. Καὶ ἐγώ, ἐγὼ ἐπίσης ἔχω τὰ χεῖλη ἐκδαρμένα, τὸν λαιμόν πεφλογισμένον καὶ μίαν ἀνθρακίαν ἐντὸς τοῦ στήθους· ἐγὼ ἐπίσης ἀδυνατῶ νὰ ἀκολουθήσω τὴν πορείαν μας, ἔαν δὲν εὗρω τὴν σωτηρίαν μου εἰς τὴν κολοκύνθην ταύτην!

Ὁ Τερράλ ἐφριζεν ὑπὸ ἀγανακτήσεως· ἀλλ' εἰσθε ἀνὴρ, Ἀὐτὸν Γοντράν, ὑπέλαβεν, εἰσθε δυνατότερος τοῦ εὐθραύστου αὐτοῦ πλάσματος, δύνασθε νὰ ἐπιμεῖνετε πλεῖστον χρόνον εἰς τὴν ἀγωνίαν. Πρὸ τῆς νυκτὸς δυνάμεθα νὰ εὗρωμεν στέραν τινὰ ἢ κρήνην, ἢ ρύακα, τίς οἶδε; ἀλλ' αὐτὴ, δὲν δύναται νὰ ὑπομείνῃ διότι ὅ,τι δι' ἡμᾶς εἶναι πόνος δι' αὐτὴν εἶναι ἀγωνία καὶ θάνατος.

ἠθέλησε ν' ἀπαλλαγῇ τοῦ σφιγξίματος τοῦ Κ. Φαβιέρ, ἀλλ' οὗτος κρατῶν αὐτὸν ὥς διὰ τινος σιδηροῦ σφιγκτήρος, τῷ ἐπανελάβε.

— Οὐχί, ἡ Ἐλισάβετ μᾶς ἐμποδίζει, μᾶς ἀργοπορεῖ. Δὲν χρεωστοῦμεν δὲ ἡμεῖς ὅπως τὴν ἀνακουφίσωμεν, ν' ἀπολέσωμεν τὸ πολύτιμον αὐτὸ ὕδωρ ὅπερ δύναται νὰ μᾶς διατηρήσῃ τὴν ἀναγκαίουσαν δύναμιν ὅπως προχωρήσωμεν καὶ ἐξέλθωμεν τῆς ἐρήμου!

Ὁ ἡμίδουλος ἐθεώρησε τὸν εὐγενῆ μετὰ φρίκης βαθείας.

— Λοιπὸν ἐγκαταλείπεις τὴν σύζυγόν σου, αὐτὴν τοσοῦτον νέκν καὶ ἀφωσιωμένην εἰς σέ, αὐτὴν, ἥτις σὲ ἀγαπᾷ ἐμμανῶς, ἐπὶ τῆς διακκοῦς ταύτης ἄμμου;

— Θέλωμεν τὴν ἐπανεῦρε, ἀποκρίνεται μετὰ ζοφώδους φωνῆς ὁ Γοντράν, καὶ τότε σωζόμεθα καὶ οἱ τρεῖς.

— Ὄχι, ἀνέκραξεν ὁ Τερρᾶλ, μυριάκις ὄχι, δὲν τὴν ἐγκαταλείπω ἐγώ. Ὄχι, δὲν θ' ἀκούσω μετὰ καρδίας ἀδυσωπῆτου τοὺς θρήνους καὶ ὀδυνηροὺς στεναγμούς της, ἐνῷ δύναμαι νὰ καταστειλῶ τὰς ὁδύνas της. Δὲν θανατόνω, ὥς τις ἄνδρος καὶ ἀναίσχυντος δολοφόνος, τὴν γυναῖκα ἥτις ἐνεπιστεύθη ἑαυτὴν εἰς ἡμᾶς, καὶ τὴν ὅποιαν ἡμεῖς ὑπεσχέθημεν καὶ ὠμώσαμεν νὰ προστατεύσωμεν.

— Ἀλλὰ σὲ εἶπα, ἄθλιε τρελλέ, ὅτι εὐτραφεῖς ὥς εἴμεθα ἡμεῖς, ἐμψυχωθέντες διὰ τοῦ ὕδατος τούτου, δυνάμεθα νὰ ἐξέλθωμεν τῆς ἐρήμου καὶ τὴν σώσωμεν, ἐνῷ θυσιαζόντες τὴν σωτηρίαν μας εἰς τὴν στιγμιαίαν αὐτῆς ὀδύνην, καταδικαζόμεθα καὶ οἱ τρεῖς ν' ἀποθάνωμεν ἐνταῦθα.

Ὁ Τερρᾶλ ἐσκόπευε νὰ ἐξετάσῃ μήπως ὁ Κ. Φαβιέρ ἀπώλεσεν ἴσως τὰς φρένας του, ὅτε θεωρεῖ τὴν Ἐλισάβετ προσπαθοῦσαν νὰ ἀναστῇ καὶ μετὰ ταῦτα ἐπικναπεσοῦσαν ἀσθενῆ, ἀπηυδνημένην καὶ ἀσθμαίνουσαν, μὲ μέτωπον προσκλίνον τῷ στήθει της, καὶ ἐπαναλαμβάνουσαν.

— ὦ! ἡ διψά! ἡ διψά! ποῖος συριγμός εἰς τὰ ὦτά μου! ποῖοι χυλὺσθινοὶ καὶ πεπυρακτωμένοι ὀδόντες διασχίζουν τὸ στήθος μου!

Ἀκολούθως δὲ ἐνώστατα τὰς χεῖράς της, καὶ μὲ πρόσωπον ἐμβεβαμμένον εἰς δάκρυα, ἀνέκραξεν.

— ὦ! σταγόνα ὕδατος! Θεέ μου! σταγόνα ὕδατος, πίπτουσιν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ σου, ἐπὶ τῶν χειλέων μου! ὦ! νὰ ἔχω τοσαύτην δίψαν, καὶ νὰ βλέπω ἐκεῖ, ἐκεῖ κάτω, τὸ καθαρόν καὶ διαυγές ὕδωρ ὅπερ κυματίζει μετὰ ἤχου ὡς ὁ ἄργυρος!

— Ἀκούετε; ἀκούετε; λέγει ὁ ἡμίδουλος πρὸς τὸν Κ. Φαβιέρ.

— Καὶ μήπως ἐγὼ δὲν ὑποφέρω, ἐγώ; ἀπήντησεν ὁ Γοντράν.

— Τίγρις ἤθελεν εὐσπλαγχνισθῇ τοσαύτας βεσάνους, ἀνακράζει ὁ Τερρᾶλ. Δέσποινα, ἡσυχάσατε καὶ ἀναλάβετε τὸ θάρρος σας. Σὰς κομίζω κολοκύνθαν πληρὴ ὕδατος.

Ἡ Ἐλισάβετ ἐξέτεινε πρὸς αὐτὸν τὰς χεῖρας λέγουσα καὶ τῷ μετὰ θρηνώδους μειδιάματος, ὁμοιά-

ζοντος, τὸ μειδίωμα γυναικὸς προσβληθείσης ὑπὸ παραφροσύνης.

— Ἡ κολοκύνθα! ἡ κολοκύνθα! Δός με τὴν ταχέως, Ἰάκωβε, διότι ἡ Ἀλίσθη μὲ καλεῖ καὶ ὑπάγω νὰ τὴν ἐπανεῦρω ἅμα ἐπικναλάβω μικρὰς δυναμεις. Περιμένέ με, Ἀλίσθη μου, περιμένέ με, καὶ ἀνδιψᾷς ἐλθε ἐδῶ, ἡ μήτηρ σου ἔχει ὕδωρ δι' ἐσέ.

Ὁ ἡμίδουλος φρίσων καθ' ὅλον αὐτοῦ τὸ σῶμα, προσχώρησε πρὸς τὴν νεάνιδα, ἣν δὲν ἐτόλμα νὰ παρατηρήσῃ, διότι τοσοῦτον ἡ καρδιά του εἶχε διαβρῆχθῇ ἐνώπιον τῆς φορικώδους ἐκείνης ἀγωνίας, ὅτε ὁ Κ. Φαβιέρ τὸν ἔκραξε.

— Σὲ διατάττω νὰ μὲ φέρῃς τὴν κολοκύνθαν αὐτὴν, Ἰάκωβε.

Ὁ Τερρᾶλ ἀνύψωσε τοὺς ὤμους του.

— Ἀθλιε ἡμίδουλε, μὲ ὑπακούεις; λέγει ὁ Γοντράν ὁρμών πρὸς αὐτὸν καὶ τιθέμενος ἐνώπιον τῆς Ἐλισάβετ.

— Ὄχι, ἀπήντησεν ὁ νεανίας. Πῶς τολμᾷς νὰ διατάττῃς ἐνταῦθα, Δὸν Γοντράν, ἐντὸς τῆς ἐρήμου αὐτῆς, ὅπου δύο μόνοι ὑπάρχουν ἄνδρες, ἴσοι ἕνεκα τοῦ κινδύνου καὶ τοῦ θάρρους, καὶ μία γυνὴ ἀποθνήσκουσα; ὦ! βλέπων αὐτὴν ὑποφέρουσιν δεινῶς ἕνεκα τοῦ ἐλαττώματος τῆς πλεονεξίας σου, καὶ σὲ ἀκαμπτὸν καὶ ἀνάνδρον πρὸς αὐτὴν, μὲ γεννᾶται τὸ αἶσθημα αὐτὴν μὲν ὡς ἀδελφὴν ν' ἀγαπῶ, ἐσὲ δὲ ὡς ἔχθιστον νὰ μισῶ.

Ὁ Κ. Φαβιέρ χωρὶς νὰ κινήθῃ, ἤρχισε νὰ γελά σαρκαστικώτατα.

— Αὐθέντα ἡμίδουλε, ἀπεκρίθη, δὲν προσήκει εἰς τὴν ἀνατροφήν μου ν' ἀποτεινῶνται ἐνίκῳ πρὸς ἐμὲ οἱ ὑπάρεται μου. Σὲ εὕρισκω ὀλίγον ἐξοικειωμένον.

— Μήπως νομίζεις ὅτι φέρεις ἐνταῦθα τὸ πρόσωπον εὐγενοῦς ἐν πύργοις καὶ ἐπάλλεσι; τὸν ἀπαντᾷ ὁ Ἰάκωβος μετὰ καταφρονήσεως. Ἐσο εὐγενὴς κατὰ τὴν καρδίαν, ἐὰν θέλῃς νὰ σεβασθῶ εἰς τὸ πρόσωπόν σου, τὸν ἀπόγονον ἀρχαίας καὶ ἐνδόξου οἰκογενείας.

— Οἱ τρόποι μου δὲν μὲ τὸ ἐπιτρέπουν κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, ὃ γενναιότερος τῶν ἡμιδούλων, τὸν ἀποκρίνεται ὁ Γοντράν, ὅστις ἐνέπαιξε μὲν ἀπαθῶς, ἀλλ' ἐνδομύχως ἠθύανετο ἐξοργουμένην τὴν ὀργὴν του.

— Ἐνδοξε εὐγενῆ, διατὶ δὲν προσεκάλες τοὺς ἀπειραρίθμους ὑποτελεῖς σου ὅπως σὲ ὑπερασπίσωσι κατὰ τῶν τίγρεων καὶ τῶν θυελλῶν; ἀπήντησεν ὁ Τερρᾶλ μέχρις ὑπερηφανίας· ἀλλ' ἀφοῦ εἶσαι τοσοῦτον ὑπερήφανος, μάθε καὶ νὰ ὑποφέρῃς ἐνταῦθα, ἐνώπιον τοῦ θανάτου, εἴμεθα ἴσοι, σὲ λέγω, ἐγὼ δὲ εἶμαι ἀναγκαιότερος σοῦ, διότι αἰσθάνομαι εὐσπλαγχνίαν πρὸς τὸ ἄγνόν τοῦτο καὶ θεῖον πλάσμα, ἐνῷ σὺ, ὑποχρεούμενος νὰ τῷ χορηγῇ προστασίαν, τὸ ἐγκαταλιμπάνεις ὡς προδότης, καὶ τὸ καταδικάζεις ὡς δῆμιος.

— Ὑβρίζον, ἀλλὰ δὸς τὴν κολοκύνθαν, τῷ ἀπαντᾷ ψυχρῶς ὁ Φαβιέρ.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Ἐλισάβετ εἶχον κλεισθῆ. Ἐξην-
τλημένη, δὲν ἐνόει τὴν φιλονεικίαν ταύτην εἰμὴ
ὡς ἀμυδρὴν τινα ἀντίληψιν ὀνείρου.

— Τόπον! Δὸν Γοντράν! ἄφες με νὰ διέλθω!
ἀνέκραξεν ὁ ἡμίδουλος.

— Ὅχι, ἀπαντᾷ ὁ ἐξόριστος, θέλεις νὰ μ' ἀπο-
βάλῃς τῆς κατοχῆς τοῦ μεταλλείου. Ἡ κολοκύν-
θα αὕτη εἶναι ἡ μόνη μου ἐλπίς, εἶναι ἡ ὑπαρξίς
μου καὶ θέλω σὲ τὴν φιλονεικήσει.

— Ἄφρων, ἀπειλεῖς ἐνῷ ὀφείλεις νὰ ἱκετεύῃς
τὸν λέγει ἀπελπιστικῶς ὁ ἡμίδουλος.

— Νὰ ἱκετεύω τὸν ὑπρέτην μου! ἐπανελάβεν
ὁ Κ. Φαβιέρ· ἀλλ' ἐλησμόνησα ὅτι ἐνταῦθα, ἐν-
πιον τοῦ κινδύνου, ὡς εἶπας, εἴμεθα δύο ὄντα ἴσα.
Ἐντοσοῦτῳ πρέπει νὰ γνωρίζῃς ὅτι δὲν εἶμαι
ἀνάνδρως τις. Καὶ λοιπὸν! ὁ ἰσχυρότερος, καὶ ὁ
τολμηρότερος!

Καὶ ἐν τῷ ἅμα δράζας τὸν ἡμίδουλον, τὸν
ἔσυρεν ἐφ' ἑαυτοῦ. Καίτοι δὲ καταπληχθεὶς ἐκ τῆς
αἰφνιδίου ταύτης σπρώξεως, ὁ Τερράλ ἐπάλαισεν
ἀνδρείως, ἀλλ' ὁ εὐγενὴς εἶχε λάβει τὴν πρό-
νοιαν νὰ ὀπλίσῃ τὴν χεῖρά του διὰ τῆς μαχαίρας,
καὶ ἐν τῇ μανίᾳ του ἐπέφερε αὐτὴν κατὰ τοῦ ἀν-
τιπάλου του, ὅστις εὐτυχῶς τὴν ἀπέκρουσεν ἐπι-
δεξιῶς διὰ τοῦ βραχίονος. Καὶ ὅμως ἡ κολοκύν-
θα πίπτει κατὰ γῆς, σταγῶνες δ' αἵματος κατέρ-
ρεον ἐκ τοῦ βραχίονος τοῦ ἡμιδούλου· οἱ δύο
ἐχθροὶ, ὁρμήσαντες ὡς δύο ὄφεις, ἐπάλαισαν καὶ
ἐστρέφοντο ἐπὶ τῆς ἄρμου χωρὶς οὔτε κραυγὴν,
οὔτε στεναγμὸν ἕνα νὰ ἐκφέρωσι.

Ἡ Ἐλισάβετ ἐπὶ τῇ φρικτῇ σκηνῇ ταύτῃ ἤ-
νοιζε τοὺς ὡλόωδους καὶ πυρέσσοντας ὀφθαλμούς
της, ἤκουσε δὲ τὴν συρίζουσαν καὶ διακεκομμέ-
νην πνοὴν τῶν μνηγτῶν. Προσεπάθησε νὰ συρ-
θῇ πρὸς αὐτοὺς, ἀλλὰ τὰ μέλη της ἦσαν παραλε-
λυμένα ἐκ τοῦ κόπου, ἠθέλησε νὰ κράξῃ, ἀλλ' ἡ
φωνὴ ἐπνίγετο ἐντὸς τοῦ λάρυγγος.

— Ἰάκωβε, λέγει ὁ εὐγενὴς εἰς στιγμὴν τινα
καθ' ἣν ἡ ἐξασθένεισι τὸν ἐβίασε νὰ παραδοθῇ εἰς
σιωπῆράν τινα ἀναχωρῆν, ἡ γυνὴ αὕτη θέλει ἀπο-
θάνει. Τί σ' ὠφελεῖ νὰ παρατείνῃς ἐπὶ τινος
εἰσέτι ὥρας τὴν ἀγωνίαν της; Ἄς κενώσωμεν τὴν
κολοκύνθαν αὐτὴν καὶ θέλωμεν φθάσει τὸ μετα-
λεῖον!

— ὦ! ἀνέκραξε μετὰ φρίκης ὁ ἡμίδουλος, ἀ-
κόμη ἐξακολουθεῖτε νὰ σκέπτεσθε τὸ μεταλλεῖον
τοῦτο, τὸ ὅπσιον ἔδιδε ἀντὶ μιᾶς ρανίδος ἐκ τοῦ
ὕδατος τούτου, πολυτιμωτέραν εἰς τὰ ὄμματά μου
ἐνὸς βασιλείου.

Με ὀφθαλμοὺς αἰμοφόρους, καὶ μὲ πρόσωπον
πελιδνὸν καὶ ἐξωγκωμένον, ὁ Κ. Φαβιέρ ἐστράφη
πρὸς τὴν ἀτυχῇ γυναῖκα, καὶ τὴν λέγει.

— Κυρία, διάταξον λοιπὸν τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν
ὅστις σὲ ἀγαπᾷ καὶ ὑπακούει, νὰ μ' ἀφήσῃ νὰ κα-
ταπαύω τὴν δίψαν μου, ἢ θὰ μ' ἴδῃς ἀποθνή-
σκοντα!

— ὦ! διψᾷ! διψᾷ! ὦ! ναί, ἔχω πολλὴν δι-
ψαν! ἐπανελάβεν ἐκείνη μετὰ παραλυσίας καὶ

φωνῆς ἀγωνιώδους καὶ πεπνυγμένης· διότι ὁ ἥλιος
κατηκόντιζε ἀείποτε ἀκτίνας ἱκανὰς νὰ ἀνάψωσι
καὶ τὸν φλεγματικότερον Ὀλλανδικὸν ἐγκέ-
φαλον.

Εἰς τοὺς λόγους τούτους τῆς ἀγωνίας καὶ τοῦ
θανάτου, ὁ Ἰάκωβος ἠθάρθη ἐν ἑαυτῷ ἀναγεν-
νωμένην νέαν δύναμιν κατέβριψε βιαίως τὸν ἀντί-
παλόν του, ἀνέστη, καὶ ὁρμήσας πρὸς τὴν κολο-
κύνθαν, ἤνοιξε τὴν ὀπὴν αὐτῆς, καὶ τὴν ἔφερεν εἰς
τὰ κατεξηραμένα τῆς Ἐλισάβετ χεῖλη.

Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ φυγὰς Φαβιέρ ὠ-
θούμενος ὑπὸ τῆς τυφλῆς καὶ ἄφρονος λύσεως τῆς
ἐνεγερθείσης ἐκ τῶν παραξυσμῶν του, ἐπλησίαζεν
ὀπισθεν τοῦ ἡμιδούλου, ὅπως βεβίση τὴν μάχι-
ράν του ἐπὶ τοῦ ὤμου αὐτοῦ.

Ἡ Ἐλισάβετ τότε ἐξέβαλε κραυγὴν τρομεράν,
ὥστε ὁ Ἰάκωβος στραφεὶς ἐγκαίρως, προέλαβε τὴν
πλήγωσιν, ἐπιπόλαιον μόνον πρόσαψιν αἰσθανθεὶς
ἐπὶ τοῦ ὤμου του· ἠθέλησε ν' ἀφαιρέσῃ τὴν μά-
χιραν ἀπὸ τὸν Γοντράν, καὶ ἡ μία του χεὶρ κα-
τεχαράχθη ὑπὸ πληγῶν· ἐνῷ δὲ εἶχε καταλάβει
τὸ θαυάσιμον ὄπλον, ὁ Κ. Φαβιέρ ὁρμῶν νὰ τὸ ἐ-
παναλάβῃ μετὰ ἀπιστεύτου δυνάμεως, ἐβύθισε
τὴν λεπίδα ἐπὶ τοῦ στήθους του καὶ κατέπεσε.

Ἐνώπιον τοῦ ἐκτάδην κατὰ γῆς καὶ ὑπὸ τοὺς
πόδας του καταπεσόντος ἀνθρώπου ὁ ἡμιδουλος
ὥσανεὶ ἀπολιθωθείς, ἀφῆκε νὰ πέσῃ κατὰ γῆς
καὶ ἡ κολοκύνθα.

— Ἐφόνευσε τὸν σύζυγόν μου! ἀνακράζει φω-
νὴ βαθεῖα εἰς τὰ ὦτά του.

Γαλθανισθεῖσα ἐκ τοῦ φρικώδους αὐτοῦ θεάμα-
τος ἡ Ἐλισάβετ εὗρε δυνάμεις ν' ἀναστῇ.

— Ἀλλ' αὐτὸς μόνος ἐτροπύθη ὡς ἄφρων, ἀπῆν-
τησεν ὁ Τερράλ κεραυνόπληκτος· ἠθέλε νὰ μ' ἀ-
ποσπάσῃ τὴν κολοκύνθαν αὐτὴν, τὴν ὁποίαν ἐφύ-
λαττον διὰ σᾶς.

— Ἄθλιε! ὀφείλεις νὰ ὑπακούῃς εἰς αὐτὸν, τὸν
λέγει μετὰ τόνου τεθλιμμένου· αὐτὸς ἦτον ὁ κύ-
ριός σου. ὦ! ἀλλὰ, Γοντράν, δὲν ἔπρεπε ν' ἀποθάν-
ῃς οὕτω, χωρὶς ἐν βλέμμα, ἕνα μόνον πρὸς ἐμὲ ν'
ἀποτεινῇς λόγον. Εἶμαι λοιπὸν ἡ πρόξενος τῆς δο-
λοφονίας σου, Γοντράν· ὅπως σωθῶ ἐγώ, ἐφόνευσαν
σέ. Νὰ σωθῶ! ὦ! τρέλλα! νὰ σωθῶ ἐγώ, ἐνῷ σὺ
ἀποθνήσκεις! ἅ! ἐθανάτωσες διὰ τοῦ αὐτοῦ κτυ-
πήματος δύο πλάσματα τοῦ Θεοῦ, πανάθλιε ἡμί-
δουλε! ἀλλὰ τίς οἶδε! ἴσως δὲν ἀπέθανε· βοήθησέ
τον, ὑποστήριξέ τον!

Ὁ Τερράλ ἐτόλμησε νὰ προσπλῶσῃ τὰ ὄμμα-
τά του ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ Κ. Φαβιέρ· ἀλλὰ
τίς ἡ ἐλπίς νὰ τὸν βοηθήσῃ, ὅταν σπινθὴρ εἰς μό-
νος τῷ ἔμεινεν ἐν μέσῳ τῆς φρικτῆς ἐκείνης ἐρή-
μου; Πῶς νὰ τὸν μεταφέρῃ καὶ προσφέρῃ τὰς
ἀναγκαίαις περιποιήσεις; Ἔδεσεν ὅμως τὴν αἰμό-
φυρτον πληγὴν του καὶ ἀπῆντησεν εἰς τὴν Ἐλι-
σάβετ.

— Ὁ Δὸν Γοντράν πνέει εἰσέτι, Κυρία, ἀλλὰ
ἀμφιβάλλω ἐὰν δυνηθῇ ν' ἀναλάβῃ καὶ διέλθῃ
τὴν ἡμέραν.

Μετὰ ταῦτα λαμβάνει ἐκ τοῦ ἐδάφους τὴν κο-
λοκύνθαν·

— Σὺ εἶσαι, προσέθεσεν, ἡ αἰτία τῆς θανάτω-
σεως ἐνὸς ἀνδρός, ἀλλὰ δὲν δύνασαι καὶ νὰ σώ-
σῃς τὴν ζωὴν τῆς δυστυχοῦς αὐτῆς γυναικός! εὐ-
χαριστῶ σοι, Θεέ μου!

— Δὲν θέλω πλέον νὰ ζήσω· δὲν αἰσθάνομαι
πλέον διψᾶν, ἤδη, λέγει ἡ νεάνις.

— Ἀσπασθεῖτε ὅτι εἰσθε μήτηρ, Κυρία, τῇ
ἀπαντᾷ ὁ Τερράλ.

— ὦ! Διὰ τί μ' ἐνεθύμισες τὴν θυγατέρα μου;
ἀνέκραξεν ἡ Ἐλισάβετ κλονιζομένη, ἐξησθενη-
μένη καὶ καταπίπτουσα ἐπὶ τῆς ἄμμου. Ναί, ἐὰν
ἀποθάνω δὲν θὰ ἐπανάιδω πλέον τὸ τέκνον μου,
οὐδέποτε πλέον! τὸ ἀτυχὲς δὲν ἔχει πλέον ἐν τῷ
κόσμῳ μητέρα. Ἐὰν ζήσω, δύναμαι νὰ τὸ ἐνα-
γκαλισθῶ, νὰ τὸ σφίγξω εἰς τὴν καρδίαν μου!
ἔρμιοι καὶ ὠκεανοὶ μᾶς διαχωρίζουν, ἀλλ' οὗτοι
ὑπερνικῶνται, ἐνῶ ὁ θάνατος... ὦ! εἶναι ὁ ἄνευ
ἐλπίδων ἀποχωρισμός. Ἀλλ' ἔρχεται ἤδη ἡ νύξ,
ὡς φρονῶ, καὶ ὁ ἥλιος εἶναι μέλας· Τερράλ, μία
ρανίδα ὕδατος, μίαν σταγόνα, Τερράλ, ἡ ζωὴ!
ὦ! πρέπει νὰ ζήσω!

Ὁ ἡμίδουλος τῇ ἐξέτεινε τὴν κολοκύνθαν, ἐ-
κείνη δὲν ἠδυνήθη νὰ τὴν λάβῃ, καὶ τὴν ἔθεσεν
εἰς τὰ χεῖλη τῆς δυστυχοῦς γυναικός· ἀλλ' αἶφνης
ἐκβάλλει κραυγὴν τοιαύτην ὥστε ἂν τὸν ἤκούε
τις ἤθελον ἀνορθωθῇ αἱ τρίχες τοῦ.

Ἡ κολοκύνθα ἦτον ἡνοιγμένη κατὰ τὴν ὀπὴν
καὶ κενή, διότι τὸ ὕδωρ εἶχεν ἀπορροφήσῃ ἡ ἄμ-
μος, ὡς ἐν δάκρυ.

Ὁ Τερράλ ἔλαβε διὰ τῶν δύο χειρῶν τὴν κε-
φαλὴν τοῦ πιστεύων ὅτι παρεφρόνησε· τότε δὲ
ἤρχισε νὰ γελάῃ τὸν ἡλίθιον καὶ τρομερὸν γέλωτα
τῶν τεθλιμμένων οἳτινες ἀδυνατοῦν πλέον καὶ
νὰ θρηνησῶσι καὶ νὰ στεναζῶσι.

Ἡ Κυρία Φαβιέρ τὸν ἐθεώρει ἀσκαρδαμωκτὴ
καὶ τὸν λέγει μετὰ γλυκύτητος.

— Βλέπεις καλῶς, δυστυχέστατε ἄνθρωπε, ὅτι
ὁ Θεὸς δὲν ἠυδόκει νὰ σωθῶ, καὶ μᾶς τιμω-
ρεῖ ἐνεκα τῆς παρακοῆς σου πρὸς τὸν Γοντράν.
Φύγε, φύγε λοιπόν! ἐνόςῳ μένουν μικραὶ δυνά-
μεις, ἄλλως ἢ ἀπαισία τοῦ Ἀκακίᾳ πρόβρῃσις θέ-
λει ἐκπληρωθῇ ὁλοσχερῶς.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Ἰακώβου Τερράλ ἐξετάθησαν.

— Δὲν σὰς ἐγκαταλείπω, Κυρία.

— Ἐὰν τὸ θέλω, πρέπει νὰ γίνῃ, ἀπήντησεν
αὕτη μὲ ὕφος ἐπιτακτικόν· αἰσθάνομαι κάλλιστα
ὅτι ἐλάχισται μὲ μένουν εἰσέτι στιγμαὶ ζωῆς,
καὶ τὸ ἀπολυθὲν δὲ αὐτὸ ὕδωρ δὲν ἠδύνατο νὰ
μ' ἀποδώσῃ τὴν ζωὴν. Κόμισόν με πλησίον τοῦ
Γοντράν, Ἰακώβε, πλησίον αὐτοῦ ἀποθνήσκουσα
ὅλω ὑποφέρει ὀλιγότερον.

Ὁ ἡμίδουλος ὑπήκουσεν. Ἡ δ' Ἐλισάβετ ἐξηκο-
λούθησεν.

— Ἀκουσον τοὺς τελευταίους μου λόγους, Ἰα-
κώβε, Σὺ γινώσκεις ὅποιον ὀδύνην ὑποφέρω ἀ-
ποθνήσκουσα μακρὰν τῆς θυγατρὸς μου, καὶ σὺλ-

λογιζομένη ὅτι αὕτη οὐδέποτε θέλει μάθει πᾶ-
σον τὴν ἡγάπησά, αὕτη, ἴσως μὲ καταδικάζει διότι
τὴν παρήτησα, ἐνῶ δι' αὐτὴν μόνην ἐφοβήθη
τὸν θάνατον. Λοιπόν! ἐρκίσου, ἐὰν ποτ' ἐξέλ-
θῃ; ζῶν τῆς ἐρήμου παντῆς, ἥτις θέλει περιλά-
βει δύο θύματα, ἐὰν δυνήθῃ; νὰ ἐκμεταλλεύσῃ
τὸν χροσὸν ταῦτον τὸν πρόξενον τῆς καταστροφῆς
μας, καὶ ἂν καταστῇ; πλούσιος, ὅμωςέ μοι
νὰ ὑπάγῃς εἰς Γαλλίαν.

— ὦ! μ' ὀμιλεῖτε περὶ πλούτου ἐνῶ σὰς βλε-
πω ἀποθνήσκουσιν, Κυρία! τὴν διέκοψεν ὁ Τερράλ.

— Ἰακώβε, ὑπὲρ ἐμοῦ προσπάθησον νὰ κατα-
κτήσῃς τὴν τύχην ταύτην τὴν ὀνειρευομένην παρὰ
τοῦ Γοντράν Μετὰ τοῦτο ὑπάγε εἰς Γαλλίαν, φίλε
μου, ἰδὲ τὴν Ἀλίσην μου, ἔστο ὁ προστάτης αὐτῆς
ὁ φύλαξ ἄγγελός της· εἰς τὸν ἐλαττωματικὸν
καὶ μισερὸν αὐτὸν κόσμον, καὶ εἰπέ την, ὅτι ἀ-
πέθνησκα μὲ τὴν εἰκόνα της εἰς τοὺς ὀφθαλμούς
μου μὲ τὸ ὄνομά της εἰς τὰ χεῖλη καὶ εἰς τὴν
καρδίαν. ὦ! Ἰακώβε, ὁμωστὸν μοι, καὶ δὲν θέλω
σὲ καταρασθῶ, σὲ, τὸν φονέα τοῦ Γοντράν. Σὺ γνω-
ρίζεις μ' ὅποιον ἔρωτα τὸν ἡγάπων!

— Ὁμνῶ νὰ ἐκπληρώσω τὰς τελευταίας θε-
λήσεις, Κυρία, ἀπήντησεν ὁ ἡμίδουλος μετὰ φω-
νῆς ἡλλοιωμένης.

— Καλὰ, Ἰακώβε, ἐπανάλαβεν αὕτη μετὰ ἀ-
γωνίας. ἤδη πλησίασον τὸ σῶμα, τὸ σῶμα τοῦτο
τὸ ὅποιον μετ' ὀλίγον θὰ ἦναι πῶμα.

Καὶ ἔδειξε τὸν Κ. Φαβιέρ μὲ χεῖρα τρέμουσαν
καὶ ψυχράν.

— Δὲν τολμῶ, Κυρία.

— Ἀλλὰ καλῶς, ἐτόλμητας νὰ τὸν φονεύσῃς,
Ἰακώβε!

Ὁ Τερράλ ὑπήκουσε.

— Ἢδη, προσέθεσεν ἡ Ἐλισάβετ μετὰ βρα-
χείας καὶ συρίζουσας φωνῆς, λάβε τὸ χαρτοφυ-
λάκιόν του, καὶ θὰ εὕρῃς τὴν εἰκόνα τῆς Ἀλίσης
καὶ ὅλας τὰς ἀναγκαίας σημειώσεις δι' ἐκείνον
τὸν Μάξ-Βιρμάν πρὸς ὃν ἐνεπιστεύθη τὸ τέ-
κνον μου.

Ὁ Τερράλ ὑπήκουσεν ἐπίσης τρέμων.

Ἀφοῦ δὲ ἔλαβε καὶ ἤνοιξε τὸ χαρτοφυλάκιον,
ἐθεώρησε τὴν Κυρίαν Φαβιέρ, ἀλλ' εἶδε καλυπτό-
μενον τὸ βλέμμα της· ἐτραύλισε δὲ τὰς τελευταίας
ταύτας λέξεις.

— Ὑγιαίνει Γοντράν. Ἀλίσην! Ἀλίσην!

Ὁ Ἰακώβος ἔπεσε γονυπετὴς καὶ μὲ χεῖρας ἐ-
σταυρωμένας ἐνώπιον τῆς δυστυχοῦς νεάνιδος τῆς
ὁποίας οἱ ὀφθαλμοὶ ἐκλείσθησαν διὰ παντός.

Συγγραφεὺς

Emmanuel Gonzales.

Μετάφρασις νεανιδὸς τιμος.